1994. VI. évfolyam 3. szám

MÁJUS – JÚNIUS

MARANA THA

»Jöjj el, Uram!« (Jel 22,20)

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

SUENENS:
SZENTLÉLEKBEN ÉS TŰZBEN KELL MEGKERESZTELKEDNI

TANÚSÁGTÉTEL
THURONYI ISTVÁN:
DICSŐÍTÉS LETT AZ ÉLETEM

AZ EGYHÁZ NAGY GONDOLKODÓINAK TANÍTÁSÁBÓL

A KARIZMATIKUS ÉLMÉNY AZ EGYHÁZBAN

„Hosszú idővel azelőtt, hogy a Szentlélek a Credo egy cikkelyévé vált volna, átélt valóság volt az ősegyház tapasztalatában." (Eduard Schweitzer)

A Szentlélek, mint az ősegyház éltető lelke

A Léleknek a megnyilvánulásai, azaz a karizmák a Szentlélek adományai. Ismertetőjelük az, hogy láthatóak és hogy közösségileg Isten országa építésére szolgálnak. Hajnalpírként törnek elő Pünkösd reggelén; jelen vannak az ősegyház történetének minden lapján.

Elég egy pillantást vetnünk az Apostolok Cselekedeteibe, hogy bőségesen bizonyítsa ezt. Nem azért hivatkozunk a szent könyvek közül erre, hogy első helyre állítsuk. Tudjuk, hogy a Cselekedeteket más források világánál kell olvasnunk, nem pedig megfordítva. De Szent Lukács konkrét példái itt különösen megkapók.

Az első laptól kezdve látjuk a Szentlélek megnyilvánulásait, meglepő, sőt zavarba ejtő módon, olyan gyakori, olyan váratlan, néha szinte villámló a beavatkozása. Szemmel láthatóan ő irányítja a játszmát, ő ösztönzi az apostolokat és a hívek közösségét. Annyira részletekbe menően szerepel az Egyház mindennapi életében és a római birodalomban való elterjedésében, hogy az Apostolok Cselekedeteire szinte azt mondhatták, az az ötödik evangélium: a Szentlélek evangéliuma.

Mihelyt Péter pünkösd reggelén kilép az utolsó vacsora termében, nyomban a Léleknek Joel prófétától megjövendölt, titokzatos kiömlésére hivatkozik: *„Az utolsó napokban, úgymond az Úr, kiárasztom lelkemet minden emberre. Fiaitok és lányaitok jövendölni fognak, az ifjak látomást látnak, az öregek álmokat álmodnak. Még szolgáimra és szolgálóimra is kiárasztom lelkemet ezekben a napokban... mielőtt eljön az Úrnak nagy és nyilvánvaló napja"* (ApCsel 2,16-20; Joel 3,15).

Msgr. Cerfaux egy csodálatos lapot írt erről a jelenetről: *„Amikor a Pünkösd vihara lecsillapult és a lángnyelvek eloszlottak, az első keresztények elragadtatott, természetfölötti világosságtól fénylő arca kifejezett valamit a végbement misztériumból. Ugyanakkor ajkuk »prófétált« és »nyelveken« hirdette Isten hatalmát. Ilyen volt a Sínai hegyről leszálló Mózes, ilyen a színeváltozás Krisztusa, ilyen István, akinek »olyan volt az arca, mint egy angyalé«, ilyen később Polikárp és a lyoni vértanúk. A Szentlélek világosság és bölcsesség. A Szentlélek adja meg a »keresztények« befejezettségét. A jeruzsálemi tanítványok együtt éltek Krisztussal, mégis »tökéletlenek« maradtak Pünkösd napjáig. Csak akkor szentelődtek végleg kereszténnyé. Addig ügyetlenül erőlködtek, hogy lemásolják Mesterüket; pünkösd napján a Lélek befejezte a képet. Rubens néha megfogta az ecsetet egy-egy tanítványa kezében, és habozó vonalaiba öntötte az élet leheletét...* (La communauté apostolique. Paris, Cerf 1956, 13-14).

Miközben a parúziát és azzal Isten fölségének teljes feltárulását várjuk, a Szentlélek munkálkodik. Az Apostolok Cselekedeteinek minden lapján közelibbnek és tevékenyebbnek érezzük, mint magukat az embereket, akiknek a története elénk tárul és a neve elhangzik. Úgy beszél róla az Írás, mint egy drága és kétségbevonhatatlan jelenlevőről. Még ha Lukács nem is mondja ki a nevét, vízjegye átüt minden megszentelt lapon. Ő vezeti az apostolok nagy játszmáját, ő szövi a titkos szálakat.

Ő sugallja a szavakat a szanhedrin, a prokonzulok vagy Róma kormányzói előtt, de a mindennapi igehirdetésben is. *„Tanításom és igehirdetésem nem a bölcsesség elragadó szavaiból állt, hanem a Lélek és erő bizonyságaiból, hogy hiteteknek ne az emberi bölcsesség, hanem Isten ereje legyen az alapja"* (1Kor 2,4-5). Ő a merész apostoli vállalkozások ihletője: *„A Lélek indítást adott Fülöpnek: Menj és szegődj amellé a kocsi mellé!"* (ApCsel 8,29). Vagy: *„Amikor kijöttek a vízből, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt, az udvari tiszt nem is látta többé"* (ApCsel 8,39). Ő a mártírok ereje: *„Ő (István) azonban a Szentlélekkel eltelve fölnézett az égre, s látta az Istent és Jézust az Isten jobbján állva"* (ApCsel 7,55). Ő vezeti Pétert Kornéliusz házába: *„Péternek, aki még mindig a látomáson töprengett, szólt a Lélek: Nézd, három ember keres. Fogd magad, menj le hozzájuk és tétovázás nélkül kelj velük útra, mert én küldtem őket"* (ApCsel 10,19-20). Ő választja ki az apostolokat: *„Egy nap, mikor az istentiszteletet végezték és böjtöltek, így szólt hozzájuk a Szentlélek: Rendeljétek nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyet szántam nekik"* (ApCsel). Ő az üldözöttek öröme és kitartása: *„A zsidók felbujtották az előkelő vallásos asszonyokat meg a város tekintélyesebb férfiait, és üldözést szítva Pál és Barnabás ellen elűzték őket a városból... A tanítványok örömmel és Szentlélekkel teltek el"* (ApCsel 13,50-52). Ő elnököl a születő Egyház jövőjét meghatározó döntéseknél, és az apostolok, irányításukat, ezzel közlik: *„A Szentlélek is, mi is úgy láttuk, hogy ne rakjunk rátok több terhet a szükségesnél"* (ApCsel 15,28). Ő szabja meg az apostolok útirányát is, vezeti vagy visszatartja őket: *„A Szentlélek megtiltotta, hogy Ázsiában hirdessék az Isten tanítását, ezért Frígia és Galácia felé vették útjukat. Mikor Míziába értek, megkísérelték, hogy Bitíniába utazzanak, de Jézus Lelke nem engedte meg nekik"* (ApCsel 16,6-7).

Különleges módon ő irányítja Szent Pál missziós működését: *„Most bensőleg indíttatva Jeruzsálembe megyek. Nem tudom, mi lesz ott velem, csak azt adta tudtomra a Szentlélek minden városban, hogy bilincs és megpróbáltatás vár rám. De mit sem aggódom: kevésbe veszem életemet..."* (ApCsel 20,22-24).

Ilyen valóságosan váltotta gyakorlatra és élte az ősegyház a Szentlélekbe vetett hitét.

Suenens: Új Pünkösd (25-27. old.)

Címlapfotó:
A Szentlélek kiáradása

SZENTLÉLEKBEN ÉS TŰZBEN KELL MEGKERESZTELKEDNI

(Suenens bíboros részt vett a II. Vatikáni Zsinaton. Főleg az ő kezdeményezésére vették be a zsinati dokumentumba (LG 12) a karizmákat. A katolikus karizmatikus megújulásnak ő volt a pápa által kinevezett felelőse. 90. évében jár, 20 évig szolgálta a megújulást. Ezt a beszédét Rómában mondta el, a nemzetközi katolikus karizmatikus kongresszuson.)

Örülök, hogy köztetek lehetek. Most egy nagyon öreg ember álmaiban fogtok osztozni az egyház jövőjéről, ami a ti vállatokon nyugszik.

Nekünk jogunk van álmokat álmodni és az írások szerint jogunk van látomásokat látni, de ne lássunk túl sokat, ha megjegyezhetem. Nem akarok túlzottan teoretikus lenni, így úgy gondolom, a legjobb, ha úgy beszélek az egyházban lévő misztériumról, ahogy én azt hosszú évek során megtapasztaltam.

Nos, hogy egy vallomással kezdjem... ha püspök lesz az emberből, kell hogy valamilyen jelmondatot válaszszon. Én egy nagyon veszélyes jelmondatot választottam, nem javaslom senkinek: *„A Szentlélekben Mária által"* – ezt választottam.

A gondolatom a következő volt: ha megérzed a Szentlélek fuvallatát, próbáld követni azt! Ne próbálj segíteni neki, csak állj mellé... ez minden. A szelet, a fuvallatot irányítani nem tudjuk, de tudunk alkalmazkodni hozzá...

Ez a jelmondat még másra is inspirált. Arra, hogy olvassam a szentek életét és ez sokat segített harcaim során... Nincs olyan, hogy intézményes egyház és karizmatikus egyház. Csak egy valóság van, amelynek két aspektusa létezik: egy látható és egy láthatatlan. Az egyház misztériuma akkor teljes, ha együtt szemléled a kettőt.

Szent Ferenc vezette be az egyházba a franciskánus szellemet az ő szerzetes rendje által. Először sok gondja volt, de találkozott Hugoline bíborossal, aki segített neki, hogy okosabban, alkalmazkodóbban cselekedjék. Ebben áll az egyház feladata: hogy egy-egy karizmát adoptáljon, kiigazítson, más szóval örökké élővé tegyen.

A Szentlélek először nagyon váratlanul lépett az életembe, egy számomra ismeretlen országból, Írországból. Nagyon meglepődtem, hogy onnan jelentkezett – *„jöhet-e valami jó Názáretből?"* –, de úgy döntöttem, hogy elmegyek. Talán tízszer is meglátogattam azt az ír papot, aki számomra az apostoli cselekedetek diadalát képviselte. Mielőtt még bárki is beszélt volna a katolikus akcióról, ő már megalapított egy mozgalmat. Meghívott kereszténye-ket, hogy lelkigyakorlatokat tartsanak a Szentlélek szellemében Szűz Máriával. Ekkor tapasztaltam meg először a Szentlelket.

A Szentlélek következő „lépése" Rómában következett be, XXIII. János pápán keresztül. Mint tudjátok, ő nagyon meglepődött, hogy pápa lett belőle. Egyszer azt mondta: *„Nagy gondot okoz számomra, hogy megmagyarázzam magamnak, miért engem választottak pápának."*

Azt hiszem, Istennek is egy kis gondot okozott, hogy ezt „megmagyarázza" magának, de akárhogy is, valami nagyon meglepő sült ki ebből, a Szentlélek váratlanul „fújni" kezdett arrafelé. A zsinaton mi minden tőlünk telhetőt megtettünk, de a munkának még nincs vége. A ti feladatotok meghonosítani eredményeit a mindennapi keresztény életben. A zsinaton számos, majdnem száz megfigyelő volt, ortodoxok, protestánsok.

Amerikában azt mondták nekem, tudják, hogy valami fontos „történt" a Vatikáni Zsinaton, el tudnék-e menni és beszélni erről. Körülbelül tizennégyszer utaztam az Egyesült Államokba az elmúlt húsz év alatt. 1972-ben föltették a kérdést szinte mindenütt, ahol előadást tartottam: „Mit gondol a karizmatikus nézetekről?" „Mi az?" – kérdeztem. És végül – talán ismét „fújt" a Szentlélek – elküldtem két barátomat és ők ezzel a válasszal tértek vissza, ami a dolog kulcsát jelentette: a Szentlélek ott van és nekünk igent kell mondani Pünkösdre és nemet a pentecostalizmusra...

Akkor én írtam VI. Pál pápának, hogy a Szentlélek szele fúj az Egyesült Államokban és az amerikai püspökök választ várnak. Ezután írta meg híres levelét, majd egy kongresszusa is volt az amerikai püspököknek.

Utána pedig a következő történt: a szentatya elrendelte, hogy Mária-évet ünnepeljünk Pünkösdtől kezdve. Ez zseniális! Itt van a misztérium kulcsa... a megtestesülés, Jézus a Szentlélek és Mária által született és ez a folyamatossága az élő Krisztusnak az élő egyházon belül. Mivel Jézus a Szentlélek és Mária által született, ma az egyháznak ugyanezen az úton kell továbbmennie: a Szentlélek és Mária által. Tehát szükség van egy pünkösdi megújulásra és egy Mária által történő megújulásra.

Azt hiszem a kereszténység fő útjára értünk, mert a föld és a menny így egyesült, *„fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától..."* A Szentlélek árnyékában Mária igent mondott és nekünk is így kell cselekednünk.

A jövőt az jelenti, hogy felújítjuk azt, ami Pünkösdkor történt, és felújítjuk Mária iránti tiszteletünket. Megnyílunk a Szentléleknek és Máriának, mint a titoknak, aki befogadta a Szentlelket. Itt rejlik az egyház misztériuma és a szentség misztériuma. Mélyre kell mennünk, hogy fölfedezzük a Szentlélek misztériumát. Az egyház emberi valóság, mert mi emberek vagyunk; gyengék és egyszerűek, ugyanakkor csodálatosak a bennünk élő Krisztusnak köszönhetően.

Néhány hónappal ezelőtt egy újságíró ezt kérdezte Teréz anyától: *„Teréz anya, ön egy szent, ahogy az emberek mondják, ön mit gondol erről?"* Tudják, mit válaszolt? *„Igen, igen, de ön is szent uram, mert meg van keresztelve, tehát Krisztus magában él."* Itt a lényeg: szent vagy keresztelésed napjától, mert Krisztus megkeresztelt.

Elgondolkodtam néhány hónapja, amikor egy csecsemőt kereszteltem, mit mondana, ha beszélni tudna. Bizony ezt: már nem én élek, Krisztus az, aki él bennem. Ebben rejlik keresztény életünk mélysége, mert mi megkeresztelt emberek vagyunk. Kulcsfontosságú, hogy újból fölfedezzük, mit is jelent a megkeresztelés. Meg vagyok keresztelve, Krisztus bennem él. Szent voltam a kezdetben, önök is szentek voltak, lehet, hogy még mindig azok, ezt nem tudom, de a kezdetben szentek voltak és ez adósságot jelent. Csak akkor lehetünk keresztények, ha újból életre keltjük magunkban Krisztust. Tartozunk az igazságnak a keresztséggel.

Mi az ember legmélyebb valósága? Tegyük föl, hogy orvos, újságíró vagy építész vagy. Mi vagy inkább, egy keresztény orvos vagy egy orvos, aki keresztény? Keresztény püspök vagy, vagy egy püspök, aki keresztény? Elsőként keresztények vagyunk. Egy keresztény újságírónak le kell fordítania keresztségét hivatásának nyelvére. A püspöknek pedig a „megkereszteltségét" kell valóra váltania. A pápa életének legnagyobb napja nem az, amikor megkoronázzák – bár már megszűnt a koronázás –, hanem az, amikor megkeresztelték. Ebben valamennyien egyformák vagyunk, egyesülünk a keresztség misztériumában, Jézus Krisztus misztériumában... a jövő kérdése az, hogyan kereszteljük meg „újra" a kereszténye ket. Rá kell ébresztenünk őket, tudatosítani kell, hogy megkereszteltettek.

Hogyan éleszthetjük Krisztust újra föl az eljövendő generációk számára? Kell, hogy találkozzanak Vele, fontos, hogy legyen Krisztus-élményük. A múlt automatizmusának vége. Ma már nem egyértelműen száll a keresztény ség apáról fiúra.

Néhány hónapja egy estét egy csoport külföldi diákkal töltöttem Brüsszelben. Mindannyian elhagyták az egyházat 17-18 éves korukban. Legtöbben azt mondták, azért hagyták el Krisztust, mert nem adott jelet nekik. Volt, aki a kábítószerhez fordult, volt, aki Indiába utazott, stb. Később azonban mind újból felfedezték Krisztust. Megkérdeztem, hogyan? Úgy, hogy találkoztak élő keresztényekkel. Újból megtapasztalták Krisztust. Ők a holnap nemzedéke.

Megdöbbenve olvastam, hogy Franciaországban, ahol a katekizmus tanítása oly elterjedt, tíz gyermek közül nyolcnak a családjában soha nem hangzik el Krisztus neve. A mai kor nagy kérdése az, hogyan váljunk ismét élő keresztényekké?

A világ püspökei egy új evangelizáció szükségességéről beszélnek. Mit is jelent az új evangelizáció? Számomra nem más, mint az első evangelizációhoz való visszatérés. Pünkösdkor kezdődött az első evangelizáció. Vissza kell térnünk Jeruzsálembe! Újból tapasztalnunk kell Jézus Krisztust, tapasztalnunk kell, hogy Ő él. Igény van arra, hogy megtapasztaljuk Őt, nem elég ismerni Jézust, szükségünk van arra, hogy megtapasztaljuk Őt.

Jézus azt mondta az apostoloknak, amikor elhagyta őket: nem maradtok árvák, mert elküldöm nektek a Lelket. A keresztények „újrakeresztelésében" bennünket is a Szentlélekben és tűzben kell megkeresztelni. Nem mintha nem szakramentális módon kereszteltek volna meg életünk elején, de valamilyen új Krisztus-élményre van szükségünk. Egyfajta megtérésre, ennek nem kell feltétlenül látványosnak lenni.

Ha felfedeztük újra Krisztust, ne tartsuk meg magunknak ezt az élményt. Menjünk és mondjuk el másoknak is. A világnak szüksége van erre.

Néhány évvel ezelőtt egy barátomnak tankolnia kellett. Megállt egy benzinkútnál. Ott a kutas megkérdezte a barátomat, mivel foglalkozik. Ő elmondta, hogy egy keresztény közösség vezetője. Erre az ember elkezdte szidalmazni az egyházat és a vallást. A barátom ezt mondta neki: *„Te azért mondasz szidalmakat, azért káromkodsz, mert még nem találkoztál Jézus Krisztussal. Én, tudod, találkoztam Vele az életem során és ez a találkozás teljesen megváltoztatta az életemet."* Ezután röviden elmondta a kutasnak, mit jelent neki Jézus Krisztus. Az ember nagyon megdöbbent és amikor a barátom elmenni készült, a kutas ezt mondta: *„Köszönöm, uram. Ezzel, amit elmondott, egy teljesen új horizontot nyitott meg számomra."*

Magam is komolyan eltűnődöm, amikor felteszik nekem a kérdést, mit jelent Jézus a számomra? Számomra Jézus: az út, az igazság és az élet. **»Életem minden lépésénél ott vagy, végig kísérsz utamon. Ott vagy minden útkereszteződésnél, fordulópontnál.«**

Három éves voltam, amikor édesapám meghalt. Nem tudom hogyan, de kisgyermekként is elég értelmes voltam ahhoz, hogy megértsem, milyen rövid az élet. Talán ezért is lettem pap. Az örökkévalóság, ez a probléma. Az örökkévalóság értéke miatt választottam a papi hivatást. Ez az út tűnt a legalkalmasabbnak, hogy más embereknek is segíthessek, hogy megtalálják ezt az örökkévalóságot.

»Mindig látlak Krisztus, minden utamon, minden pillanatban. Te mondtad: ha engem láttok, az Atyát látjátok.« Isten az életünk napja. Nem űztük el a sötétséget. De egyszer éreztem az arcomon egyetlen egy napsugarat és akkor már tudtam, hogy ott a nap. Nem magyarázom a sötétséget, ez olyasvalami, ami a sötétség erőihez tartozik, van. Én írtam erről egy könyvet; a sötétség létezik, de Isten a nap a sötétségben. A sötétségben csillagokat látok: a ti életeteket. Sok dolog homályban marad, még az írásokban is. Még mindig emlékszem Mark Twain egy mondására: *„Nem a sötét, rejtélyes részek aggasztanak engem az Írásokban, hanem a világosak és egyszerűek."*

»Istenem, Te vagy az életem, Te vagy a múlt, a jelen és a jövő.« Minden kereszténynek nyilvánosan hitvallást kellene tenni erről.

Visszatérve Pünkösdhöz, nagy hatással volt rám a pápa enciklikája a Szentlélekről, majd Máriáról. Azért ír, mert Jézus Krisztus a Szentlélek és Mária által született. Az egyház Pünkösdkor született, ott volt a Szentlélek és Mária. Mária az egyház anyja, aki akkor egy látható realitás volt. Az anya, aki jelen volt fiának megszületésénél, jelen volt az egyház megszületésénél is. Ezért nekünk fel kell fedeznünk Pünkösd titkát és Mária titkát. Mária titkának fölfedezése többet jelent, mint egyszerűen elfogadni Máriát. Az ember gyermeke lehet az anyjának minden életkorában. Amikor kisgyermek vagyok, erősen függök édesanyámtól, ötven éves koromban egyre csökken ez a függés. Légy teljesen nyitott, őszinte Máriával, hogy el tudjon vinni téged a Szentlélekhez. Ez a szentség kulcsa. Ebben rejlik az egyház misztériuma. Kövessük a Szentlélek útját Mária segítségével.

Én személy szerint a különböző mozgalmakat úgy tekintem, mint egy szivárványt, amelyben különböző színek vannak, de azért csak egy szivárvány van. A különféle színek ellenére egy a mennyország. Mindannyiunk számára ott van a középpontban a Szentlélek és Mária, hogy megnyisson bennünket. Ez a jövő, ezt kell tennünk, legyünk igazán Mária gyermekei. Legyünk teljesen nyitottak a Szentlélek számára. Ez a Pünkösd kulcsa.

Én egy nemzetközi csoport képviselőjeként vagyok itt, ez a csoport velem él és dolgozik a világ különböző tájain. Valaki írt egy kis rózsafüzér-imát, amely arra ösztönöz bennünket, hogy újból fölfedezzük a keresztségünk képviselte adósságot.

Az egyház misztériuma a bennünk élő Krisztus misztériuma, a bennünk élő Szentlélek misztériuma. Ezért kell újból „megkeresztelnünk" a kereszténeket, hogy el tudjanak jutni ehhez az élethez.

Néhány évvel ezelőtt odajött hozzám egy újságíró a Szent Péter téren és ezt kérdezte: *„Eminenciás uram, milyen egy szent, tudna-e adni egy definíciót?"* Vártam egy pár pillanatot, hogy inspirációt kapjak a Szentlélektől, azután így feleltem: *„Nos, egy szent az egy igazi keresztény."* Meglepetten nézett rám, de megjelent az újságban, amit mondtam. A kérdés csak az, ki az igazi keresztény? Az az ember, aki az egyház normái szerint él és életre kelti a kereszténységet a mai világ számára. Mert ma tulajdonképpen a helyzet nagyon sötét a világban.

Épp most írtam egy cikket az AIDS-ről és ebben használtam egy Csernobilról írott cikkben olvasott megjegyzést, miszerint: ma egy erkölcsi Csernobil korában élünk. A moralitás, különösen a szexualitással kapcsolatos moralitás rendkívül zavaros. Éljünk tehát pozitív módon, hozzuk el a Pünkösdöt a világnak. Azt hiszem, ti egy nagyon fontos pillanatban éltek: a fény és a sötétség csatájának korában. A sötétség nagyon erős. Várjunk a fényre, kívánjuk a fényt, reméljük a fényt! Vigyünk fényt és szeretetet oda, ahol vagyunk a világban! Azt hiszem az Úr nagyon hálás lesz nekünk, mert ezzel az Ő akaratát teljesítjük. Higgyétek el, az első szó, amit az Úr mondani fog nektek, amikor beléptek a mennyországba, az lesz, hogy: köszönöm. Meg fogja köszönni mindazt, amit tettetek érte, hogy élővé tegyétek Őt a világban. Segítsen bennünket Isten, hogy megnyílhassunk a Szentlélek teljességének.

Suenens bíboros

A SZENTLÉLEK KÜLDETÉSE

Mikor Jézus a Földön élt, tanítványainak magyarázta az írásokat. Lángolt a szívük, mikor útközben beszélt hozzájuk. Mennybemenetele óta a Szentlélek az, aki a Szentírást feltárja nekünk. Jelen volt és működött a próféták szívében, és jelen kell lennie mindazok szívében, akik az Üzenetet megkapják. Amikor egy testvérünk veszi a fáradságot, hogy az igét hűségesen hallgassa, a Szentlélek megbízást kap az Atyától, hogy szívét készségessé tegye, értelmét megnyissa, és így a tanításban fényt, erőt és vigaszt találjon.

* * * * *

A SZERZETESSÉG LÉNYEGE

A szerzetesség lényege: a szárnyalás Isten felé a Szentlélek erejével, frisseségével. Ahhoz, hogy ez ténylegesen bekövetkezzen, teljesen nyitottnak kell lenni a Szentlélek fuvallatára. A monostorok Isten népén belül az imádkozás otthonai és iskolái. Feladatuk, hogy olyan testvéreket vegyenek fel, akiknél a Szentlélekben való spontán imádság szokássá vált, és olyanokat, akiknek ez a szív örömét, szabadságát, nyitottságát jelenti.

(Részlet Roger-Nikolas Visseaux: „Az Evangéliumból élő imádság" című könyvéből)

AZ »ÉLET KENYERE KÖZÖSSÉG«

MAGYARORSZÁGON

»Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön, nem éhezik többé, és aki bennem hisz, nem szomjazik soha.« (Jn 6,35)

Közösségünk, amely az »Élet Kenyere Közösség« szép nevet viseli, a katolikus karizmatikus megújuláshoz tartozik, és egyike azoknak a 60-70-es években született közösségeknek, amelyek a Szentlélek fuvallata nyomán jöttek létre.

Francia alapítású közösség vagyunk, amely egy fiatal házaspár, Pascal és Marie-Annick megtérése nyomán született. Az Úr általuk indította el ezt a közösséget, amelynek hivatása Jézusnak, az Élet Kenyerének az imádása. Ő az, aki köré gyűlünk, aki békességet és örömöt ad szívünkbe, aki erőt ad a mindennapokhoz, aki betölti minden szükségünket. Ő az, aki meghívott bennünket, hogy életünket megosszuk a legszegényebbekkel, hogy hirdessük az örömhírt mindenkinek a földön, de különösen az Ő szegényeinek, a gyengéknek, az elesetteknek, a kitagadottaknak, a szomorkodóknak. Hogy megmutassuk nekik, van, aki szereti őket; van, aki elfogadja őket; s van, aki házában várja őket; aki már időtlen időktől fogva készíti a lakomát az Őt szeretőknek!

Az Úr meghívott bennünket, hogy életünket megosszuk a rászorultakkal, oly módon, hogy befogadjuk őket az életünkbe, mintegy családot adva nekik; különösen fontos ez a mai nehéz időkben, amikor egyre több az egyedül élő, magányos ember. Meghívott bennünket az Úr a szegénységre és osztozásra, s mindezt úgy, hogy szüntelenül imádhatjuk Őt.

Életünk középpontja a szentségimádás, ahol az Úr elé vihetjük minden szegénységünket, emberi gyöngeségeinket, s ahol kérhetjük Őt, hogy tegyen eggyé minket, hogy Őt szolgálhassuk a testvéri együttlétben, az imában, a munkában. Hiszen, ha mindez a mi erőnkön múlna, ha nem Krisztus erejében bizakodnánk, már rég nem lennénk sehol!

Nap mint nap táplálkozunk az Ő igéjéből is. Amikor az Úr meghívott bennünket az Ő követésére, a következő igét adta nekünk: *„Az Úr Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak a szemük megnyílását, hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat és hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét."* Ez az ige mindig megérinti a lelkünket, és megerősít bennünket a hivatásunkban, hogy igen, ez az, amire hív bennünket az Úr: segítsük a családosokat, egyedülállókat, szerzeteseket, és persze az Ő kedveseit, a szegényeket, a kicsiket; hogy egy népet alkossunk és Köréje, a Bárány köré gyűljünk!

Mindenfajta hivatás megtalálható nálunk; férfiak, nők, gyerekek tartoznak a közösséghez, és olyan jó így élni! Valóban az Úr áldása van rajtunk, Ő kent fel bennünket erre a misszióra. Bár a mindennapok sokszor nehezek, nap mint nap megtapasztaljuk az Úr gondviselését, azt, hogy Ő valóban számon tartja minden egyes hajszálunkat! Ezekben a nehéz mindennapokban rengeteg apró csoda történik velünk. Az Úr egészen kis dolgokban is a segítségünkre siet. Fontosnak tartjuk, hogy a kezünk munkájából éljünk, azonban a közösségi élet, az imádság, s a szegények befogadása is egy munka, amiért nem kapunk fizetést, így hát az Urat kérjük, hogy Ő pótolja hiányainkat. És ha hűségesek vagyunk az Ő igéjéhez, akkor sohasem hagy minket szükséget szenvedni!

Nemrégiben például lengyelországi testvéreink jártak nálunk, sok mindennel megajándékoztak bennünket, sok olyasmit hoztak, amit már éppen vásárolni kellett volna, pedig amikor hozzánk készülődtek, nem tudták, hogy mik azok, amik nekünk hiányoznak. Pl. érkezésük előtt pár nappal nézegettük, hogy nagyon kevés lepedőnk van, ha vendégeket is akarunk fogadni... s lám, hoztak 4 lepedőt. Egyik testvérünknek elfogyott a fogkréme, és azért imádkozott; lengyel testvéreink által teljesítette ezt a kérését is az Úr, hogy megmutassa gyöngédségét – Ő még az ilyen kis kéréseket is meghallgatja! Hiszen azt mondja nekünk: *„A Ti Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. De keressétek előbb az Ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek!"*

A ház, ahol most élünk, szintén az Úr adománya: 1 éve lakunk itt Martonvásáron, amit megelőzött 4 év „pusztai vándorlás". 1988-ban kezdtük a közösségi életet, vándoroltunk az ország egyik részéből a másikba, szívünkben forgatva az Úr igéjét, amit a kezdetekben adott nekünk: *„Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz, amelyet fog az ember, és elvet a szántóföldjébe. Ez kisebb ugyan minden magnál, de amikor felnő, nagyobb minden veteménynél, és fává lesz, úgyhogy az égi madarak eljönnek és fészket raknak ágai között."*

Tudtuk, hogy meg kell halnunk ahhoz, hogy az Úr használhasson bennünket. Hálát adunk Neki azért az időért, amikor házról-házra vándoroltunk, nem tudván, melyik lesz már az „Elvetett mag" közösség; amikor ezekben a bizonytalan időkben is felfedezhettük az Ő bizonyosságát; hogy nem hagy el bennünket, s velünk lesz mindig! Hálát adunk azért is, hogy nem rögtön si-

került minden, hanem megtapasztalhattunk kudarcokat, nehézségeket! De mindig érezhettük az Ő gyöngédségét, féltő szeretetét! Mindig tudtuk, hogy az Úr készíti nekünk a helyet, ahol majd az égi madarak fészket rakhatnak! Sok-sok jelet kaptunk az Úrtól, hogy ide, Martonvásárra hív minket, és ideköltözésünk után is egyre több olyan dolgot fedeztünk fel, ami megerősített bennünket, hogy ez a mi helyünk. Az egyik szomszédunk a Családsegítő Központ, akikkel – mivel ők is szociális munkát végeznek – nagyon jó a kapcsolatunk, a másik szomszédunk egy pékség, ahonnan immár egy éve mindennap ingyen kapunk kenyeret, s ráadásul mindig finom kenyérillat terjeng a levegőben!

„Kalandjaink" persze nem értek véget azzal, hogy ideköltöztünk, hiszen a ház máris kicsinek bizonyult; építkezni szeretnénk, s lehet, hogy már idén ez meg is valósul, vagy legalábbis egy része.

Még pár szót az „égi madarakról": nagyon fontos számunkra a szegények jelenléte. Sokat tanulunk tőlük, szívük nagyon közel áll Jézushoz, s őket befogadva magát Jézust fogadjuk be. Velük együtt élve felfedezzük saját gyengeségeinket, korlátainkat, a testvéri szeretetet, s a végén már nem is tudjuk igazán, hogy ki kit fogad be. Természetesen mindezt a gyarló emberi természetünkkel tesszük, sok-sok hibával, nehézséggel, de mindezekkel együtt csodálatos látni az Úr munkáját ebennük, hogy az Ő szeretete által megváltoznak, megszabadulnak a szenvedélyek rabságából. Mindehhez persze sokszor évek kellenek, sok kitartás, kudarc után jutnak el a gyógyulásig. Nagy öröm nekünk, amikor mosolyt látunk egy arcon, vagy amikor egy-egy köszönő levelet kapunk egy nálunk eltöltött hétvége után, amikor csak pár napra is, de felüdülést tudtunk nyújtani egy-egy magánytól megsebzett embernek! Egyik testvérünk, amikor hozzánk került, nemigen evett velünk, és imádkozni sem nagyon jött. De mivel hajléktalan volt és már idősebb nálunk, nem erőltettük a dolgot, hanem buzgón imádkoztunk érte. Mostanában már sokszor bejön velünk a kápolnába vagy szentmisére a templomba, és amikor együtt eszünk, már nem nyújtja elsőként a tányérját, hanem mondja, hogy másnak szedjünk először!

Az Úr munkálkodott az ő szívében! Áldott legyen érte az Ő neve! Jézus arra hív bennünket – és benneteket is! –, hogy fedezzük fel a másikban az Ő arcát, hogy lehajoljunk a szenvedőhöz, hogy megvigasztaljuk a szomorkodókat, hogy meglátogassuk a rabokat, a betegeket, hogy ételt adjunk az éhezőnek, italt a szomjazónak, hogy hirdessük az Ő békességét, az Ő örömhírét! És hív bennünket, hogy látogassuk meg Őt, a mi Királyunkat, hogy menjünk el Hozzá és imádjuk Őt a Kenyér színében, Őt, aki alázatosan és csöndben vár ránk, vár, hogy vigaszt és szabadulást adhasson nekünk. Ne hagyjuk hát Őt tovább várni!

Margit nővér

CÍMÜNK:
Élet Kenyere Közösség
2462 Martonvásár
Dózsa Gy. u. 1.
Tel: 22/379-616

Az »Élet Kenyere Közösség« pünkösdöt ünnepel

TANÚSÁGTÉTEL

— Dicsőítés lett az életem —

Egy reggel Chartres-ban

A Szentlélek megragadta egy nyári reggelen egész lényemet szeretetének teljes hatalmával. A lelki élmény egészen váratlanul ért, hiszen semmit sem kértem az Úrtól.

A Beauce vidékén töltött néhány tanulmányi nap után, észak felé irányítottam kocsimat. Nagyon korán indultam el, és amikor Chartres városába érkeztem, a napsugár még nem érintette meg a székesegyház híres üvegablakát. Megálltam a magasztos épület előtt, mintha odavonzott volna valami titokzatos erő.

A hajnali szürkeségben egy gyenge fény a „Notre-Dame du Pilier" kápolnája felé vezetett, ahol éppen kezdődött a szentmise. „Közönséges mise, egy közönséges napon" – gondoltam magamban (gondolataimban még mezőgazdasági kérdések forogtak, amelyekről az előző napokon vitatkoztunk mérnök kollégáimmal).

Nem sejtettem azon a napon, amikor beléptem a chartres-i székesegyházba, hogy Isten kegyelméből átalakulva fogom azt elhagyni.

De a Szentlélek megelőzött, kegyelme meglepett. Amikor úgy tűnt, hogy a szentmise folyamán minden a megszokott szertartás rendje szerint zajlik, miután magamhoz vettem az Úr testét a szentáldozásban, hirtelen megragadott egy hatalmas erő, behatolva szívem legmélyére, áthatva egész lényemet, anélkül, hogy ebben a pillanatban megértettem volna, ki által, miért és hogyan. Tény azonban, hogy heves zokogás rázta meg egész testemet, amit képtelen voltam megfékezni, és ami háromnegyed óra hosszat uralt, mintha össze akarná törni és át akarná gyúrni megkeményedett szívemet. Nagyon erős érzések fogtak el, végtelen szánalom és mély boldogság keveréke. Ma biztosan állíthatom, hogy Isten megmutatta és megéreztette velem bűneimet, valamint a világ bűnét és egyben végtelen irgalmát és bocsánatát is. A Szentléleknek e váratlan és ingyenes behatolása „hívő" és „gyakorló" keresztény életembe kétségtelenül azt a gyümölcsöt teremte, hogy régi hitem átalakult a kinyilatkoztatott igazság bizonyosságává.

Hazafelé menet a Thiérache-ban fekvő kis erdei házam felé vezető utamon, fényes és élő istentudatomat folytonos dicsőítéssel fejeztem ki a Mindenhatónak.

Az imacsoportokban

Hat évvel az említett lelki esemény után, 1974-ben, az Úr egy karizmatikus imacsoportba vezetett feleségemmel együtt. Ennek az első találkozásnak alkalmával rögtön az volt a mély meggyőződésem – de még csak intuitív módon –, hogy valami fontos dolog történik az Egyház életében. Éreztem a Szentlélek üdvös leheletét.

Házastársam fokozatosan, egész természetesen, örömmel és aktív módon vett részt az oktatásban és a képzésben, élvezte a különböző karizmák gyakorlásának hatását, amelyek kiváltották a spontán imát, az örömteljes dicsőítést, a nyelveken való ujjongó éneket. Hálát adott a gyógyulások gyümölcséért, a testvérek közbenjáró imáiban elnyert Szentlélek-ajándékokért.

Ebben a nagy gazdagságban azonban a legértékesebb kincs számomra az istendicsőítés volt, amely által megtapasztaltam Jézus valóságos jelenlétét és a Szentlélek adományait. Megláttam Isten sokféle és bőkezű működését az emberek szívében és a világban, és megértettem, egyben meg is tudtam magyarázni, hogy valóban mi is történt velem a chartres-i székesegyházban. Azt a lelki élményt Szentlélek-keresztségnek nevezem, amelynek következtében a hazavezető utam – amely istendicsőítésben zajlott le – olyan eseménynek tűnik, mint a chartres-i szentélyben elnyert legszebb drágakő.

Az évek folyamán a dicsőítés életemben fokozatosan rendszeres, mindennapi, kívánt, nélkülözhetetlen, elsőhelyen álló és végül folyamatos gyakorlattá vált.

Ennek a fejlődésnek több forrása van. Elsősorban az imacsoportok magukkal ragadó hatása. Azután a rendszeres bibliaolvasás, a zsoltárok varázsának fölfedezése. Az igazság megismerésének szomja, amely a karizmatikus megújulás könyveinek megvételére buzdított, amiket kielégíthetetlen étvággyal fogyasztottam. Továbbá két személyt kell idéznem, akik másokkal együtt mély benyomást tettek rám írásaikkal, oktatásaikkal és buzdításaikkal.

Elsősorban Pál apostolt, akinek levelei sohasem voltak számomra közömbösek, mint például a következő felhívás: *„Legyetek mindig derűsek! Szüntelenül imádkozzatok! Adjatok hálát mindenért, mert Isten ezt kívánja mindnyájatoktól!"* (1Tessz 5,16-18) A dicsőítés egyszerre úgy tűnt fel, mint Isten akarata, mint egy parancsolata.

Ezt vallja egy másik testvérem is Krisztusban, Merlin Carothers. Könyveiben arról tanúskodik, hogyan gyakorolja a dicsőítést szolgálatában. Ez a Krisztust szerető ember nagyon segített az önzetlen és minden körülmény között végzett dicsőítés gyakorlatában.

A nagy megpróbáltatás

Isten sok olyan könyvet adott a kezembe, amelyeken nagyon épültem. Karizmatikus testvérekkel, fölszentelt, apostoli és prófétai hivatású keresztényekkel való találkozásokat tett lehetővé. Kikovácsolt számomra egy

fegyverzetet, amelynek neve: dicsőítés! Ezzel előkészített egy nagy megpróbáltatásra, amit feleségemmel együtt éltem át egy hosszú és fájdalmas betegség folyamán annak a drága lénynek a mennyei Atyához való visszatéréséig, akit mindenkinél jobban szeretek a világon.

Isten jól tudta, hogy mire van szükségem házasságomnak ebben a nehéz időszakában és nagy jóságával megtanított dicsőíteni minden áldott napon, mihelyt fölébredtem.

Feleségem egy gyógyíthatatlan betegség mind szörnyűbb kínjait szenvedte át, fölajánlva életét Annak, aki neki kölcsönözte azt.

Orvosunk, csodálatos önfeláldozó keresztény, rokonaink és barátaink, akik sokszor eljöttek velünk imádkozni, nem értették meg lelki derűmet és békémet, amelyet tapasztaltak nálam és kérdezősködtek róla. Meglepetésükre válaszom mindig ugyanaz volt: „Megkapom a szükséges kegyelmet a dicsőítés által, amint azt Jézus megígérte." Megízlelhettem az ima gyümölcsét feleségemnél, aki békésen, szelíd mosollyal arcán tért vissza mennyei Atyánkhoz. Temetése egy hálaadó és áldó ének volt, az örömteljes feltámadás allelujája. Hogyan is tudtam volna megélni ezt az emberileg elfogadhatatlan távozást, ha nem éltem volna a Lélekben! Ezentúl a dicsőítés összeköt az angyalokkal és a szentekkel, akik Istennel szemtől-szemben ujjongó kórusban dicsőítik Őt.

Jelenleg

Minden napom Isten ingyenes ajándéka! Az első két szó, amit hajnali ébredésemkor kiejtek, az „alleluja" és az „amen". Ez héberül annyit jelent, mint „Istent dicsőíteni" és „ez így igaz". Ezáltal kezdődő napomat az áldás és az elfogadás szabják meg, minden tevékenységével, amely rám vár. Örömteli énekemmel a Szentháromság jelenlétébe lépek, őt dicsőítve elsősorban az élet ajándékáért. Az örök életért való dicsőítésben szüleimet, rokonaimat, barátaimat, a betegeket és a szenvedő testvéreimet nevezem meg. Azzal folytatom, hogy Isten háromszor szent nevéhez hozzáfűzöm a ráillő összes melléknevet és jelzőt, amely csak eszembe jut: ez egy végnélküli litánia. Így igyekszem imámat decentralizálni, személyemtől kifelé árasztani, csupán Isten felé tekintve, akihez szólok dicséretemmel, minden érdek nélkül.

Ez az érdeket nem kereső dicsőítés különbözik a hálaadástól és a sokszor könnyebb „köszönöm"-től, amelyek imámban ezután következnek. Kedvelem és magaméva teszem a Judson CORNWALL egyik könyvében olvasott meghatározást, amely szerint a dicsőítés az imádás hangos szavú kifejezése. Az imádás egyetlen célja Isten dicsőségének megnyilvánulása. Összefoglalva a mondottakat, dicsőítő imám az égbe száll azért: amit tudok Istenről, amit látok Istentől, amit kapok Istentől.

Számomra minden hajnal a teremtés megújulása, amely az örök jelenbe emel, mikor is Jézus a sötétségből az Ő csodálatos világosságába hív, amire „alleluja – amen"-el válaszolok. Amióta beléptem a közösségbe – Chemin Neuf –, személyes dicsőítő imám kibővül a testvéreimmel együtt végzett dicsőítéssel a reggeli istentiszteleten. A reggeli dicsőítés rendszeres gyakorlata folytonos imára késztet, amely egy bizonyos magatartáson alapszik azzal szemben, aki bennem él örökre.

Felbecsülhetetlen gyümölcsök

A dicsőítés ízesebb gyümölcsöket terem, mint bármely más ima, mert az Jézus imája Atyjához, midőn: *„felujjongott a Szentlélekben és így szólt: Áldalak téged, Atyám, mennynek és földnek Ura..."*; és amikor ismét így imádkozott: *„Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál."* E szavak után hangos szóval kiáltván, életre hívta a holt Lázárt. Igen, a dicsőítés a Szentlélek imája bennem. Gyümölcsei bőségesek. A dicsőítés első és azonnali következménye, hogy Istennel egynek tudom magamat. Jelenléte bennem tudatossá válik. A reggeli dicsőítés reményteljes fénnyel világítja meg a nap eseményeit. Amikor Istent dicsőítem és Vele találkozom már kora reggel, az egész napon az Ő jelenlétében élek és sokszor megtörténik, hogy bármely pillanatban spontán dicsérettel szólok Hozzá.

Még egy értékes gyümölcse a dicsőítésnek a béke szívemben. Az „örök bölcsesség" tekintetének hatására a gonosz szellemek megadják magukat és eltávoznak. Minden szenvedést, megpróbáltatást, a gonoszság és a bűn következményeit meg lehet élni bizalommal és jókedvvel, az Isten dicsőségének hirdetésében, amely saját jövőbeli dicsőségünk forrása. Ez csupán az Istennel való bensőséges viszonyom következményeként lehetséges, amelyet a dicsőítés teremt meg.

Feleségem távozása óta kifejlesztettem életemben az özvegység lelkiségét, igyekezve megvalósítani a lehető legintenzívebb módon a szentek egyességét mindennapi életemben. A dicsőítés nagyon segít ebben, mert az Istennel való „szemtől-szemben" viszonyt érzékelteti abban az imádásban, aminek sohasem lesz vége.

Végül egy sokáig ismeretlen gyümölcsöt eredményezett a dicsőítés. Amikor találkoztam más egyházhoz tartozó keresztényekkel, a közösen mondott dicsőítés nagy örömmel töltött el. Úgy érzem, elnyertem az Úrtól az ökumenére szóló küldetést. Ezt az ajándékot leírhatatlan örömmel fogadtam, és most igyekszem megosztani összes keresztény testvéremmel az egyetlen Megváltó dicsőítésén és közös hitünk megvallásán keresztül. Valóban, a dicsőítés sok gyümölcsöt terem. Nagyon sokat tudnék felsorolni. De mi csak azokat a gyümölcsöket szedhetjük le, amelyek az általunk ápolt fákon teremnek.

Az én meggyőződésem az, hogy a dicsőítés előkészít a végső időkre és arra az életre, ahol Istent majd úgy látom, amilyen Ő valóban.

Thuronyi István
a Chemin Neuf közösség tagja Franciaországban

A GYENGESÉGBEN MEGVALÓSULÓ HATALOM

Istenünk hatalmas Isten.

Szeretné megosztani ezt a hatalmat veled és velem, hogy csatornaként vezessük hatalmát mindenkihez.

Az Evangélium Isten ereje az üdvösségre (Róm 1,16), de meg kell tanulnunk, hogy **csak a Szentlélek erejével tudjuk valóban közvetíteni az Evangélium üzenetét** (1Kor 2,1-5).

Jézus megmondta az apostoloknak, hogy várakozzanak Jeruzsálemben, amíg meg nem kapják az Örömhír egész világon történő hirdetéséhez szükséges hatalmat. És ugyanígy van velünk is: várakoznunk kell egy személyre szabott Pünkösdre, amikor megkapjuk az erőt ahhoz, hogy az Ő tanúság-tevői lehessünk.

Anyagi vagy szellemi erő?

Az Istentől kapott hatalom gyakorlásához el kell ismernünk az Ő felsőbbrendűségét és föl kell adnunk lázadó függetlenségünket. Ez egyszerűen azt jelenti, hogy elismerjük Jézust Urunknak, Istenünknek, valamint elismerjük a Szentírás hitelességét és az Egyház jogát arra, hogy tanítson és vezessen bennünket. Egyidejűleg azonban óvakodnunk kell, nehogy világi erőkkel akarjunk szellemi eredményeket elérni, mert akkor nem az Isten útján járnánk. Úgy gondoljuk, hogy világi hatalommal kell rendelkeznünk ahhoz, hogy befolyásoljuk az embereket vagy az eseményeket, de Jézus **szellemi erőt** adott tanítványainak, nem pedig struktúrákat, címeket, szervezeteket vagy pénzt. Néhány embernek ezek jelentik a biztonságot. Minél több pénzünk, befolyásunk és pozíciónk van, annál inkább hisszük, hogy van hatalmunk. Amikor viszont ez a fajta hatalom nem áll rendelkezésünkre, kényszerítve vagyunk, hogy az Istentől függjünk – hogy gyengék és sérülékenyek legyünk. Mégis így kell lenni. Bármi, ami ezt a sérülékenységet megszünteti, veszélyes.

A szegények Egyháza

Egy afrikai püspök nemrégiben kimutatta, hogy nemsokára az Egyház kétharmadát Dél-Amerika, Afrika és Ázsia adja. Isten azoknak adja Egyházát, akiknek gyakorta még ennie is alig van mit.

Ez az Egyház ***„nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel"*** (Zak 4,6) fog fennállni.

Ez az Egyház nem a szervezete vagy a tekintélye révén kívánja majd kifejezni magát, sokkal inkább a családokban, a közösségekben és az emberi kapcsolatok útján. Azok, akik híjával vannak a földi hatalomnak, nem tudnak szövetkezni a kormányokkal és a jómódú üzletemberekkel.

Mit mond nekünk az Isten mindezek által? Isten egyik misztériumával (titkával) találjuk magunkat szembe: Isten, aki Úr minden hatalom fölött (Jn 17,2), úgy jött közénk, mint magatehetetlen kisded, lefátyolozott dicsőséggel és úgy hagyta magát lemészárolni, mint egy ártatlan bárány. Isten, akinek a hatalmát szüntelenül látjuk magunk körül a Teremtésben, maga mondja nekünk, hogy az Ő hatalma nem földi hatalom. Fölszólíthatta volna a mennyei seregeket, hogy győzzék le azt a világi hatalmat, amely elvette életét, de nem így tett. A hatalma szellemi természetű, és Ő **ezt a szellemi** hatalmat osztja meg azokkal, akik elismerik saját gyengeségüket (2Kor 12,9). Ezt Szent Lelke közvetíti számunkra.

A hatalom ajándékai

Pál leveleiben válik világossá, hogy a **Szentlélek ajándéka** valójában Isten természetfölötti hatalmának megtapasztalása. Ezek olyan erők (energemata), amelyeket a Szentlélek, természetes emberi képességünket fölhasználva, szabadon ajándékoz nekünk. Az a kötelességünk, hogy mások javára és Isten dicsőségére használjuk az ajándékokat. Jézust a megkeresztelkedésekor kiáradó Szentlélek készítette föl nyilvános szolgálatára. Rögtön megkísértette a Sátán, aki szerette volna, ha Jézus a Reá kiáradt szellemi erőt a saját hasznára vette volna igénybe. Jézus ellenállása bizonyította felsőbbrendűségét a sötétség Fejedelme fölött és megmutatta nekünk, hogy **a szellemi erő nem a saját gyönyörűségünkre szolgál. Azért kapjuk, hogy legyőzzük a Gonoszt, és hogy Isten Országának terjedését segítsük elő.**

Erő a tanúságtevéshez

Tanítványainak ígéretük van arra, hogy hatalmat kapnak a tanúságtételhez, ezért el kell kerülnünk, hogy a szellemi ajándékok öncélúan elkápráztassanak és megfelelően kell használni azokat az evangelizáció és a közösségépítés során. Ha nem így teszünk, ajándékaink eltűnhetnek. Ez pedig tragédia lenne.

Manapság sokat hallani az „erővel végzett evangelizálás"-ról, de talán a „gyengeség erejével végzett evangelizálást" kell hangsúlyoznunk, hogy megfelelő hozzáállással közelítsük meg a kérdést. Erre Pál emlékeztet bennünket: ***„Ezt a kincset cserépedényben őrizzük, hogy az erő túláradó nagyságát ne magunknak, hanem Istennek tulajdonítsuk"*** (2Kor 4,7). Szellemi erőtlenségünk egyik leggyakoribb oka túlzott egocentrikusságunk. Túl nagy a hitünk okos technikáinkban, rendszereinkben, szervezeteinkben és programjainkban, és túl kevés Isten szavában és útjában. Jézus mondta: ***„Hagyományotok kedvéért kijátszátok Isten parancsát"*** (Mt 15,6). Azt hisszük,

hogy már minden választ ismerünk és meg tudjuk változtatni a társadalmat Isten segítsége nélkül, de valójában ez sohasem fog sikerülni.

Hit és gyengeség

Amikor az izraeliták Refidimnél az amalekiták ellen harcoltak (Kiv 17,1-18), igen heves ütközet volt a völgyben. Úgy látszott, hogy Józsué katonai győzelmet arat, de az igazi ütközet az égiek között zajlott. Mózes imára emelte kezeit, hitét bizonyítva, és azt, hogy Isten segítségére szorul. A Lélek kialszik, amikor emberi bölcsességben és földi erőkben hiszünk, de azonnal szabadon szárnyal, ha elismerjük emberi gyengeségünket és bízunk Isten természetfölötti erejében (1Kor 1 és 2).

Isten gyengeségben megnyilvánuló hatalma az Evangélium üzenetének magva. Lelki/szellemi életünkben ébereknek kell maradnunk és nem szabad elfogadni azt, amit a világ erőnek tart.

Charles Whitehead

Fordította: Dr. Bozsik Béla
(Az ICCRS cikkét a római iroda engedélyével közöltük.)

A LÉLEK ÉRINTÉSE

Oly furcsának tűnik, hogy pont én írom ezeket a sorokat. Én, aki lusta, nemtörődöm és érzéketlen voltam. Igaz, hívő családban nőttem fel, de vajon mit ér ez, ha az ember szíve üres, lelke megkeményedett. Hiába vittek szüleim a templomba, egyszerűen nem tudtam, mit keresek ott. Ahogy nőttem, ez nem változott. Egyre agresszívabb lettem, s a jót kimondottan kerültem.

Hitem? Meg kell, hogy kérdőjelezzem, hiszen megtérésem előtt inkább csak a látszat kedvéért csináltam mindent.

Bizalom? Egyedül önmagam ügyességében, találékonyságában bíztam.

Isten? Számomra még akkor távoli lény volt.

Szeretet? Önző, egocentrikus ember voltam.

Valaki, aki mindentől jobban szeret engem, kiragadott ebből a lagymatag, bűnökkel teli világból, amit magam építettem magam köré, s egy hét leforgása alatt megmutatta, hogy van egy másik ÚT is... Ó, az az egy hét mennyi mindent jelentett nekem! Megváltoztatta addigi életvitelemet, stílusomat. Mintha kicseréltek volna. A lelkem! Igen, a lelkemmel történt valami!

Még a nyár elején, lelkivezetőm megkérdezte, van-e kedvem egy ötnapos lelkigyakorlathoz. Én, hogy meg ne sértsem, meg aztán „jobb, ha távol vagyok az otthonomtól" jeligével igent mondtam rá. Sajnos akkoriban sokat veszekedtem a szüleimmel. Így hát egészen „véletlenül" elindultam a lelkigyakorlatra. Akkor még nem tudtam, mi minden fog történni (milyen kiszámíthatatlanok az Úr útjai...).

Mikor megérkeztem, valami megragadott. S ez a békesség, a nyugalom, s a testvérszeretet volt. Valahonnan előkerült egy gitár, s a boltíves helységet betöltötte a zene. Kérges, berozsdásodott szívemnek gyógyír, és fáradt, megtört lelkemnek illatos olaj volt ez a muzsika. Jézusról énekeltek, miközben sok-sok szem valami kimondhatatlan, földöntúli fényben csillogott. A hangulat, mint az áradó folyó, magával ragadott. Kicsit esetlenül, de annál nagyobb lelkesedéssel próbáltam velük énekelni.

Megvacsoráztunk, miközben én sorra vizsgáltam az arcokat. Rengeteg fiatal volt, de láttam idősebbeket is. Mintha Jézus gyűjtött volna bennünket össze. A vacsora végeztével átsétáltunk a szomszédos kis templomba, s megkezdődött a mise. Furcsa izgatottság vett rajtam erőt. Végre nem untam a misét, végre megértettem valamit a prédikációból! Soha nem tapasztalt melegség futott át rajtam. Pedig ez még csak a kezdet volt...

A templom falai, a kinti sötétség ellenére izzani látszottak. Vagy csak nekem tűnt úgy? Egészen megzavarodtam. Mitől lettem egyszerre ilyen lelkes? S a szívem mitől dobog olyan eszeveszetten? Miért vagyok kedves a körülöttem lévő emberekhez?

Másnap még többet kaptam az én Uramtól. Sokat tanultunk, s én buzgón jegyzeteltem: *„Szavaiddal szerezz örömet a másiknak, hiszen ez arany. Olyan arany, mely a szív rejtekébe hull."* Vagy: *„Engedd, hogy rajtad keresztül szóljon az Úr!"* Ez a kérés teljesen megdöbbentett: ki vagy te, hogy a végtelen Atya hozzád hajol? Lassacskán, az ehhez hasonló mondatok után kezdett kinyílni a szívem. Szinte hallottam a sarokpántok nyikorgását, mint amikor az öreg ajtót kitárják. Fény özönlött be, csodálatos fény, mely ki nem mondott kérdéseimre választ adott. ***„Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek!"*** Végre akkor megéreztem Jézus határtalan szeretetét és megbocsátó kegyelmét. Valahol a lelkem mélyén éreztem, hogy bűnös vagyok, s azt gondoltam, hogy ezért az Úr engem nem is szerethet. Ó, mennyire tévedtem!

Megtérésem napjaiban úgy tűnt, Jézus állandóan mellettem van. Ráébredtem, mindig is mellettem voit, csak a szemem a földi dolgokra irányult, s így Őt, a legfontosabbat nem vettem észre. Sirattam az időt, amelyet elvesztegettem, sirattam a perceket, amit nem Vele töltöttem, s ezerszer bántam mindazt a bűnt, amit Ellene vétettem. Gondolatban leborultam lábai elé, s kértem: most már egy percre se hagyjuk el egymást. A napok közben rohantak. Az éjszaka és a reggel szinte egybeolvadt. Hatalmas erő töltött el! Nem éreztem éhséget, nem éreztem fáradtságot, mert elteltem Jézus gyengéd, mégis forró szeretetével.

Sokan jöttek hozzám, ki azért, hogy imát kérjen, ki azért, hogy elmesélje lelki fájdalmát, szenvedéseit, s én elfeledve egoizmusomat, csak rájuk figyeltem. Oly csodálatos volt segíteni rajtuk, szeretni őket, s tudni azt, hogy Jézus Lelke vezet!

A miséken gyakran ministráltam, s ez különös boldogsággal töltött el. Egyik ilyen alkalommal azt a feladatot kaptam, hogy olvassam fel a hívek könyörgését. Körülbelül százharminc szem szegeződött rám. Kinyitottam a nagy, piros könyvet, de nem láttam a betűket. Elborított valami remegő, mégis jóleső meleg. Elkezdtem könyörögni, de saját szavaimmal. Azután, ha jól emlékszem, beszéltem Jézusról, szeretetéről, országáról. Teljesen meg voltam döbbenve, de azt hiszem a testvérek is. S a szavak megállíthatatlanul előtörtek. Nem a fejemből, gondolataimból beszéltem, hanem a szívemből. Valahonnan egészen mélyről. Ez a mélység volt hát a Szentlélek! Eddig sajnos nem ismertem a csodálatos, harmadik isteni személyt, ám Jézus elküldte nekem, hogy vezessen az úton. A Lélek beszélt általam, imádkozott velem és egy beteg kis barátnőm is meggyógyult. Megéreztem az Ő hatalmát, erejét és azt, hogy Jézus is általa szeret. Gyakorta megindul a lelkem, ekkor tudom, hogy jelen van a Lélek!

Aznap éjjel, amikor megkaptam Őt, kimentem a plébánia kertjébe, lefeküdtem a fűbe és néztem a csillagokat. Éreztem, eljött az idő, hogy döntsek. Összevetettem eddigi életemet az elmúlt néhány nappal, s rádöbbentem, hogy valami gyökeresen megváltozott bennem. Testvéreimmel közlékenyebb lettem, egoizmusom szinte teljesen eltűnt, a bosszankodások elmaradoztak, egyszóval kicseréltek. A szemem megnyílt, s az apró dolgoknak is nagyon örültem. Lelkivezetőm megnyugtató, lelkesítő szavai növelték bennem kegyelmes Krisztusom szeretetét.

Bánatosak voltunk valamennyien, amikor eljött az utolsó nap. Mégis boldogan mentünk szerte a világba, hogy mindazt, amit megtapasztaltunk, átadhassuk másoknak is. Én úgy éreztem, főként szüleimnek kell, hogy elmeséljem, mi mindent tett velem az Úr.

Győrtől Sopronig egészen két óra hosszat meséltem Jézusról és a Szentlélekről. Mindketten megilletődve hallgatták. Most nem volt veszekedés, harag. Édesanyám egy darabig bírta, majd rám nézett, s a könnyek végigfolytak az arcán. Az áradó Lélekisten ismét segített azzal, hogy megérintette szüleim szívét. Ezzel elindult egy láthatatlan folyamat, vágyakozás a jó és az igaz felé. Azóta sokkal könnyebbnek érzem magam. Tudom, hogy velem van az Isten, és most már nem hagyjuk el egymást sohasem. Néha gyengének érzem magam, de Ő megtámaszt hatalmas erejével. Szeretnék jó és engedelmes gyermeke lenni. Olyan eszköz, amellyel szívesen dolgozik. Bárcsak mindig meghallanám szavát!

Remélem minél több testvérem rálel erre a gyönyörű útra! Én pedig örökké emlékezni fogok a kicsi templomra, ahol eljött hozzám a Szentlélek. S tudom *„többé semmi sem szakíthat el az Én Uram szerelmétől..."*

Kalla Viktória
középiskolai tanuló

»A Szentlélek hangja nem mindig az, amelyik a leghangosabban cseng. Isten nem tolakodó. Szava nem viharban, nem földrengésben, nem is tűzben szól, hanem olyan, mint az enyhe szellő fuvallata.

Ha mindig megnyitjuk szívünket a Lélek fuvallata előtt, ha tanulékonyan ismerjük fel szólításait, akkor elérjük, hogy Istennel való párbeszédünk tartós lesz.

Az atyák azt tanítják, hogy ezekre a párbeszédekre felkészülhetünk egy-egy rövid imádság folytonos ismétlésével.

Nem más ez, mint egy rövid hívás, a szív kiáltása, amit fáradhatatlanul ismételgetünk „munka közben, különféle feladatok közepette, útközben, akár eszünk, akár alszunk."

Mindig ismétlődnie kell bennünk, olyan legyen, mint a lélegzet.«

(Részlet Roger-Nikolas Visseaux: „Az Evangéliumból élő imádság" című könyvéből)

IGAZ ÉLET ISTENBEN

— Könyvismertetés —

Bajban vagyunk, ha a Marana Tha sorozat 26. kötetének műfaját meg szeretnénk határozni. Elég néhány oldalt olvasni a könyvből, azonnal rájövünk, hogy sokkal több, mint egy „megszokott" lelkiségi írás. Itt nem csupán „szó van" Jézusról: az Úr maga szólal meg, maga szólít meg valamennyiünket. Akik olvasták Bossis Gabriella: „Ő meg én" című könyvét, tudják, hogy Jézus Krisztus az Istentől egyre távolodó XX. században szeretetének minden találékonyságát latba vetve, szokatlan módokon is igyekszik felvenni a kapcsolatot velünk. Korábban Gabriellát, az egyszerű háziasszonyt szólította meg, hogy hírt adjon magáról.

1986. februárja óta egy görög származású családanyának, Vassula Rydennek diktál üzeneteket az egész emberiség számára. Az „Igaz élet Istenben" című könyv ezeket az üzeneteket tartalmazza, de pontosabbak vagyunk, ha Jézus és Vassula beszélgetéseinek gyűjteményéről beszélünk.

Lapról lapra haladva tanúi lehetünk a legizgalmasabb kalandnak: ahogy egy Jézustól addig távol álló lélek – Vassula harminc évig nem lépte át a templom küszöbét, a vallás semmit sem jelentett számára – fokozatosan egyre közelebb kerül Megváltójához. Fokozatosan feladja félelmeit, ahogy megismeri az Élet Urát, nagy küzdelmek árán elfogadja a Tőle kapott küldetést, végül a szeretetben egybekapcsolódik a két szív, a két élet: az Istené és a teremtményé.

Jézus Vassula példája nyomán ugyanerre a lelki útra hív meg valamennyiünket: ez a görög családanya nem kivételezett vagy kiváltságos lélek. Igaz, nagy kegyelem adatott neki azzal, hogy párbeszédet folytathat Jézussal. De az Úr bennünket – engem és téged – ugyanennyire szeret, ugyanilyen mély belső találkozásra hív önmagával. Ha nem is fogod látni vagy hallani Őt, bizonyára megérzed forró szeretetét és részesülsz abban a kegyelemben, amelyet egyedül a számodra tartogat.

Az olvasót lenyűgözi Jézus személyisége, ahogy a beszélgetéseket olvasva egyre teljesebben kibontakozik előttünk. Olvasás közben kedvünk támad felkiáltani: „Milyen csodálatos a mi Istenünk!" Megdöbbentő Jézus szelídsége és gyöngédsége, ahogy az emberhez közeledik: nem ítélkezve, hanem gyógyító, megbocsátó szeretettel.

Újra és újra tűnődésre késztet Isten alázata. Ő közeledik hozzánk, ha mi nem keressük, ő kopogtat az ajtón. Megfoghatatlan misztérium, de Jézus ma is szenved. Határtalan szeretetében megsebződik az emberek visszautasítása miatt. Miattunk szenved, de meg is tudjuk örvendeztetni Őt: ha szívünkbe fogadjuk és szeretjük, ha munkatársaivá válunk.

Jézus – ahogy Vassulának kinyilvánította – be akarja vonni a Hozzá hűségeseket a megváltás hatalmas művébe. Szeretetünket és szenvedéseinket, engesztelésünket misztikus módon felhasználja mások megmentésére. Mint mondja, nélkülünk is találna módot a kegyelmek kiosztására, de semmit sem akar megtagadni azoktól, akikkel eggyé vált a Szíve.

Jézust hallgatva rádöbbenünk arra: milyen nagy kincs számunkra, hogy a Katolikus Egyházhoz tartozunk. Bár Vassula görög ortodox vallású, híven közli Jézus szavait, melyek a katolikus tanítás és vallásgyakorlat helyességét igazolják. Szó esik a tisztítótűz és a pokol létezéséről, az Úr figyelmeztet bennünket a személyes gonosz, az ördög létére és támadásaira.

A Szűzanya egyetemes közbenjáróként és valamennyiünk édesanyjaként jelenik meg (üzeneteket is ad), de bizonyságot szerezhetünk az őrzőangyalok és Mihály arkangyal létéről is. És ha kételyeink lettek volna arról, hogy a pápa valóban az egész egyház Istentől választott vezetője-e, nos, Jézus eloszlatja ezeket a kételyeket. Vassula magánkinyilatkoztatásait hivatalosan még nem hagyták jóvá, de gyümölcsei mindenképpen hitelességükről tesznek tanúbizonyságot.

Vassula (Jézus ösztönzésére) több nyelven is kiadta az üzeneteket, melynek köteteit ezrek forgatják világszerte nagy lelki haszonnal. Rengeteget utazik, és rendszeres imatalálkozókon is igyekszik minél több emberhez eljuttatni az Úr szavait. Legutóbb Bécsben járt, ahol elfogadta magyarországi meghívásunkat. Ha az Úr akarja, ősszel Vassula Ryden imatalálkozót tart Budapesten és egyik vidéki városunkban.

Kunszabó Zoltán

»Isten elveti a magot, hogy az gyümölcsöt teremjen. Először is az imádság gyümölcsét: az olvasás a Lélek fuvallatára csendes imádságba vagy ujjongó énekbe mehet át. Azután az elmélkedés gyümölcsét... Az ige gyümölcsöt terem a mindennapi életben is. Mivel erősíti a hitet, élteti a reményt, megszabadít az élet gondjaitól és a tökéletesség útjára vezet:«

(Részlet Roger-Nikolas Visseaux: „Az Evangéliumból élő imádság" című könyvéből)

HIRTELEN HALÁL A KONGRESSZUSON

(Részletek Hurtubise atya beszédéből, melyet Kanadában a Katolikus Karizmatikus Kongresszuson mondott el, Jézus Szentséges Szívének ünnepén)

Jó estét kívánok minden jelenlévőnek!

Kedves barátaim! Szokatlan dolog, hogy ma este, a karizmatikus kongresszuson mondom el: engem a Szent Szűz küldött, hogy beszéljek Önöknek Fia Szívéről.

A Szent Szívről sok szó esik, de azt elfelejtik, hogy a Szent Szűznek is van Szíve!

Az Ő Szíve szeplőtelen, az Ő Szíve nagyon hasonlít Jézuséhoz, az Ő Szíve olyan emberi Szív volt, mint Jézusé. Az Ő Szíve tudott szenvedni, az Ő Szíve tudott örülni. Az Ő Szíve éppúgy érzett, ahogy mi is érzünk. Az Ő Szíve most is közbenjár mindannyiunkért!

Azt mondja: *»Vigasztalókat kerestem, de nem találtam. Jöjjetek hát hozzám mind, akik szenvedtek, akik bánkódtok, akik örültök, és bennem megpihenhettek. Én vagyok a szeretet, és a szeretet szétosztja magát. Amikor valakit szeretünk, tudjuk, hogy viszonozni fogja szeretetünket. A szeretethez ketten kellenek, és ezt Jézus tudja a legjobban! Könnyű azt mondani: ›Én vagyok a szeretet.‹ Könnyű azt mondani: ›Szeretlek.‹ De nézzetek Őrá! Ő nem elégszik meg azzal, hogy csupán mondja: ›Szeretlek benneteket!‹ Ő meghatározta, mit jelent szeretni.«*

Szent Szívének ünnepén azt mondja nekünk, akik itt vagyunk, akik ránézünk: *»Tekintsetek Szívemre!«* Belőle fakadt a mai Egyház. *»Tekintsetek Szívemre!«* Egészen átadta magát, hagyta, hogy keresztre feszítsék. *»Tekintsetek Szívemre!«* Mindennap újból megszólít, és szüntelenül ismétli nektek: *»Vajon tudjátok-e mennyire szeretlek benneteket? Mindennap kétségbe vonjátok! Gyakran még imáitokkal is ezt tanúsítjátok!«* Hányszor feledkeztek meg arról, hogy Jézushoz imádkozzatok? És imádkozás közben is kételkedtek válaszában, pedig azt mondja a Szentírásban: *»Amikor az Atyához imádkoztok, térjetek be kamrátokba, zárjátok be az ajtót, és higgyétek, hogy a rejtekben meghallgatást nyertek.«*

Könnyű a hitről beszélni, annyit beszélnek róla manapság. A szeretetről is könnyű beszélni, az egész világ erről beszél. Azt is mondják, hogy »szerelmet űzünk«.

Mindig azt hittem, hogy a szeretet magától értetődik, és nem szükséges azt űzni.

És Jézus jobban átélte ezt, mint bárki más, mert egyedül Ő volt képes arra, hogy életét adja mindegyikünkért.

És mekkora adományt, nem csupán ajándékot, nem emléktárgyat, **hanem életét adta**, és azóta is szüntelenül szétosztja Oltáriszentségében közöttünk.

És mit mondjunk kegyelmeiről? Mit mondjunk segítségéről? Mit mondjunk például csodáiról? Mit mondjunk nap mint nap megnyilvánuló figyelmességéről?

És mi a mi válaszunk minderre?

Válaszunk szégyenteljes!

Pedig az Úr nem hagy fel azzal, hogy hívjon minket, mert azt mondja: *»Szenved a Szívem! Szeretetre van szükségem! Szükségem van arra, hogy szeressenek! Szükségem van arra, hogy szeressek!«*

Nemsokára meghalljuk Vassulát, aki a Szent Szívről beszél majd nekünk.

És mit mond Vassulának?

Egyre azt ismétli: *»Leányom, szeress engem, szeress! Szeretetre van szükségem! Én vagyok a Szeretet!«*

Nem azt mondja: »Mondj nekem szép szavakat!« Nem azt mondja: »Mondd nekem, hogy szeretsz!«

Tanúságtevőket akar! Tetteket akar!

És ma a Szűzanya többször ismétli, mint valaha, Don Stefano Gobbinak adott üzeneteiben: *»A jelenlegi idő az én időm.«* És: *»Fiamnak tanúságtevőkre van szüksége!«* Tüzes szívekre van szüksége. *»Azért jöttem a Földre«* – mondja Jézus –, *»hogy felélesszem a szeretet tüzét. És ezzel nem hagyok fel.«*

És mi mit válaszolunk?

Jézus egyedül van az oltárszekrényekben, templomaink zárva vannak, és egyre elhagyatottabbakká válnak. Vannak-e olyanok, akik imádkoznak reggel és este, amire a Szent Szűz oly gyakran figyelmeztet? Kik járulnak gyakran a kiengesztelődés szentségéhez, amely a szeretet szentsége? Kétségkívül azért megyünk oda, hogy hibáinkat elmondjuk. De Jézusnak nem a hibáink a fontosak. Ismeri őket. A szeretet jelét adjátok ezzel, vágyatokat fejezitek ki, hogy közeledni akartok Hozzá.

A szeretet koldusa Ő, és Őt nem érti meg senki.

Mennyire igyekszünk szépen fogalmazni, sokféle ígéretet tenni imánkban Urunknak!

Pedig Ő csak azt ismétli: ***»Gyermekem, a szívedet add nekem!** Élő szívedet, bűnös szívedet, megbántott szívedet, nyomorúságos szívedet!«*

Ne gondoljátok, hogy a Szent Szív nem ismeri szívetek rejtekét. De higgyétek el, hogy Jézus is, ahogy a tékozló fiú apja, szüntelen várja hazatérésünket. Minduntalan elénk jön, türelmetlenül vár ránk. És amint az apa meglátja gyermekét, mit mond neki? »Látni sem akarlak! Már nem is emlékszem rád! Szégyent hoztál ránk!« Nem, ilyesmit nem mond. Nyakába borul, kitörő örömmel fogadja. »Jöjj fiam! Ha tudnád, mennyire örül apád, hogy visszajöttél!« Nem emlegeti fel bűneit, nem vádolja semmivel. Szívébe fogadja.

Ilyen a Szent Szív, kedves barátaim! És ha több időt fordítanánk arra, hogy szeressük Jézust, nem félnénk

annyira elmondani Neki gyengeségeinket, bűneinket, hibáinkat, tévedéseinket, amelyeket Ő jól ismer.

Amit Ő akar, az a szeretet!

Ezt akarja. Szeretetből teremtett. Azt kéri, hogy szeretetben éljünk. És az Ő országában szeretet lesz osztályrészünk.

De hát mi a szeretet?

Vigyázzatok! A gonosz lélek napjainkban annyira igyekszik, mint még soha. Meg akar csalni. Tévedésbe akar ejteni. Meg akarja hamisítani az igazságot.

A szeretet nem az öröm, az elégedettség keresése, ahogy ma hirdetik, ahogy írják, ahogy mindenütt bemutatják.

Nem, a szeretet igazi meghatározása ez (a keresztre mutat): senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja azokért, akiket szeret.

Szeresd az Istent! Igen. De szeresd testvéredet is! Szeresd felebarátodat! Mert aki azt állítja, hogy szereti Istent, de nem szereti testvéreit, az hazug – mondja az Írás.

Azt gondoljátok talán, hogy Hurtubise atya haragszik, hogy az atya retteneteseket mond, hogy az atyának elment az esze?

Én csak azt szeretném, hogy úgy szeressük az Urat, ahogy Ő szeret minket. Ugyanúgy szeretném szeretni Őt, ahogy Ő szeret engem.

És főleg, szeretném megérteni ezt a szeretetet, amely felfoghatatlan nekem.

Rövidesen beszélek nektek az Ő Édesanyjáról is, aki a ti Édesanyátok is. És rámutatok arra, hogy valóban Ő az, aki megértetheti velünk Fia szeretetét. Úgy tűnik, komoly oka van annak, hogy nekünk ajándékozta Őt a kereszt magasából.

Kedves barátaim! A Szent Szív ünnepén, amikor minden bizonnyal kiárad ránk a Szentlélek e napok alatt, Jézus újból megszólít titeket. És mi átadjuk magunkat a Lélek ringatásának.

Jézus köztünk van, megmutatja Szívét, és így szól: *»Jöjjetek hozzám! Nem vagyok a szomorúság Istene, nem vagyok bíró!«*

Ne gondoljátok, hogy Jézus bíró. Ne gondoljátok, hogy Ő okozza szenvedéseiteket, megpróbáltatásaitokat, bajaitokat!

A szeretet Istene Ő!

És a szeretet Istene nem akar büntetni, nem akar vádolni, nem akar elítélni!

Ő a Szabadító!

Meg akar menteni, mert szeret.

Mennyire szeretné, hogy mostani közönyös világunk, mostani szívtelen világunk rádöbbenjen, hogy szeretetből mentett meg minket.

Azt szeretné, hogy valahányszor keresztjére tekintünk, halljuk meg, mit mond: *»Látod, gyermekem, mennyire szerettelek, és még most is mennyire szeretlek! Ha tudnád, mennyire szeretlek!«*

Ameddig meg nem kapjátok azt a kegyelmet, hogy felfogjátok, meddig megy el az Úr irántunk való szeretetében, mindaddig kérni kell a Szentlelket, aki bennetek imádkozik, mindaddig szüntelenül szólítani kell az Atyát, adja meg nektek a kegyelmet, hogy megértsétek Isten irántunk való szeretetének végtelen nagyságát.

Bűneink ellenére, gyengeséggel, nyomorúsággal teli életünk ellenére, mindezek ellenére, most is azt mondja nekünk, hogy egyetlen tekintetünkre, egyetlen bocsánatkérő jelünkre kész megnyitni nekünk Szívét, kész befogadni minket boldog örökkévalóságába!

Köszönöm, Uram!

(Ekkor Hurtubise atya a távolba réved, úgy tűnik, hogy térdet hajt, de utána rögtön arcra esik és meghal.)

Hurtubise

JÉZUS PANASZA

Ti mesternek hívtok – és nem kérdeztek engem...
Útnak neveztek – és nem jártok rajtam...
Világosságnak hívtok – és nem néztek rám...
Életnek neveztek – és nem kerestek engem...
Bölcsnek hívtok – és nem követtek engem...
Hatalmasnak neveztek – és nem kértek engem...
Irgalmasnak hívtok – és nem bíztok bennem...
Igazságnak neveztek – és nem féltek tőlem...

Ha egyszer örökre elvesztek – ne okoljatok engem.

(A lübecki dóm felirata)

SZŰZ MÁRIA DÉL-KOREÁBAN

Jézus és Mária Najuban sietésre szólít fel

(1993. március 30-án a dél-koreai Najuban egy pap nyilvánosságra hozta, hogy Jézus és Szűz Mária az év eleje óta több üzenetet küldött egy édesanyán keresztül. Figyelemre méltó, hogy Jézus is és Mária is a mielőbbi megtérésre szólít fel, mivel rövidesen lejár az irgalmasság ideje és helyébe az isteni igazságosság lép.)

1993. január 23-i üzenet

„Kedves Leányom!

Köszönöm neked jó szívedet és őszinteségedet. Megáldom mindazokat, akikért imádkozol. Azt szeretném, hogy mindannyian maradjatok meg az én békémben, és szeretteitek között a béke eszközévé váljatok.

Borzalmas veszélyek fenyegetik, zúzzák szét és nyomasztják a világot. A hittől való nagy elpártolás órája közel van. Az emberiség napról-napra növekvő romlottsága és erkölcstelensége minden mértéket felülmúl. A világ saját magának köszönheti összeomlását. Mivel az emberek az Úr szavát és az én szeretet-üzeneteimet nem akarják komolyan venni, ezért földrengés, árvíz, aszály, éhinség, betegség, tömegszerencsétlenség, légszennyezés és sok más sújtja majd a világot. Ezek az intő jelek azonban mind hiába valók lesznek.

Szívem végtelenül szomorú és véres könnyeket hullatok. Leányom! Még buzgóbban imádkozzunk a pápáért, az egyházért és az emberiségért is, amely saját romlottságának oka.

Az emberek indítsanak fel azonnali bűnbánatot, hogy később ne kelljen sírniuk és az iszonyattól ordítaniuk. Üldöztetés is folyik a sebzett és megosztott egyházban. Önként ajánljátok fel az életveszély fájdalommal teli pillanatait, melyekben részetek lesz. Találkozzatok egymással békében. Komolyan imádkozzatok az összejöveteleken és becsüljétek meg az emberi méltóságot (hiszen mindannyian Isten gyermekei vagytok). A legnagyobb szeretettel forduljatok a szegények felé, menjetek azokhoz, akik a legszegényebben öltözöttek, akik a leginkább éheznek és a legbetegebbek. Szolgáljátok őket szeretetben és legyetek számukra világosság. A hajléktalanok, szenvedők és rászorulók számára építsetek otthonokat, öltöztessétek fel a ruhátlanokat, érezzetek együtt a betegekkel és a sebesülteket vigasztaljátok!

Ti pedig kövessetek engem! Ne veszítsétek el bátorságotokat, bízzátok magatokat egészen rám, mert mindig a ti oldalatokon vagyok, hogy bátorítsalak és segítselek titeket! Ennyit mára! Légy jó gyermek! Isten veled!"

1993. február 6-i üzenet

„Szeretett Gyermekeim! Gyermekeim közül sokan tartják az első szombatot, de nem tudják, miért. Ma szeretném az okát elmondani. Nagyszombat számomra kegyetlen szenvedésekkel teli, hosszú nap volt, amikor én teljesen egyedül maradtam; fiamat, Jézus elveszítettem és nélküle voltam. Ezen a nagyszombaton mutattam először kifelé is a fájdalmamat. Fiamért, Jézusért és a bűnösökért imádkoztam, és egész éjszaka vigasztalhatatlanul sírtam.

Ezek a fájdalommal teli órák tették ki azt az időt, ami halála és feltámadása között telt el; ez a halálból az életbe való átmenet napja volt. Ez az oka, amiért kérlek benneteket, hogy ezen az éjszakán imádkozzatok velem.

Azon gyermekeim, akik engem befogadnak és ebből a lelki tejből isznak, megkapják a megtérés kegyelmét. Ha tartjátok az első szombatot és mindazokat, amiket kérek, tettekre váltjátok, megkaptok minden kegyelmet, amiért könyörögtök. Féltő gondoskodással foglak benneteket oltalmazni és halálotok pillanatában meg fogjátok kapni az örök üdvösséghez szükséges kegyelmeket és üdvösségemnek bárkájában szállítalak a mennyei kikötőbe, hogy ott az Úrnak bemutassalak benneteket.

Ajánljátok fel magatokat ezen a napon (első szombat) áldozatkész szívvel az Úrnak, hogy Vele egyesüljetek: – igaz bűnbánat és szent gyónás által; – szentmisén való részvétellel; – szentáldozásban; – a Szentírás olvasmányain keresztül; – az Evangéliumról való elmélkedés által, – hálátlanságok szeretetteljes jóvátételével. Ajánljátok fel önmagatokat az öröm teljességével Szeplőtelen Szívemnek: – azáltal, hogy tiszta szívvel imádkozzátok a rózsafüzért; – a titkokat végiggondoljátok; – mindent alázatos bizalommal elfogadtok; – ti kis lelkek, szeretettől izzó szívemben éltek.

Higgyetek szavaimnak gyermeki lelkülettel, hiszen azokhoz szólok, akik a legjelentéktelenebbnek, legkisebbnek tartják magukat. Soha nem volt még ennyi kísértés és bűntény a világban, ahol a sátán és mindenki Jézus Szívét úgy megbántja.

Nézd! Ezekben az órákban is emberek százai halnak meg árvizek, földrengések és vulkánkitörések által. Csak ezáltal? Figyeld meg, milyen különböző módon halnak meg! Ahogy az ember nem tudja az Úr visszatérésének pillanatát, úgy egyetlen ember sem tudja, hogy mikor szólítja magához az Úr.

Igyekezzetek, ébredjetek álmotokból, és imádkozzatok! Ha hallgattok az Úr és az én szavaimra, akkor egy csodálatos élményben lesz részetek kertemben, és részesülni fogtok az örök életben az Úr Szeretetének Királyságában."

(A Szűzanya dél-koreai üzenetei nyáron magyarul is meg fognak jelenni. Szerk.) ◆

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

Fülöp-szigetek

Paul Aguas úr, aki a 80-as évek közepén tagja volt az ICCRS Tanácsának és a Szent Szív Közösség vezetője volt Baguio városban, 1993 december 15-én meghalt. Hirtelen halálát szívbillentyű repedés okozta.

Az ICCRS szolgálatában Paul a távol-keleti országokat képviselte, a világ egyik dinamikus területén, egy sok megpróbáltatást megélt országban. Az ICCRS, közösségével együtt kéri imáitokat lelke nyugalmáért.

ICCRS

A mexikói Guadalajaraból José (Pepe) Prado Florest választotta az ICCRS Tanács a spanyol anyanyelvű latin-amerikai országok vezető képviselőjének.

Pepét jól ismerik Amerika-szerte, evangelizációs tevékenysége kapcsán. Diplomát szerzett Szentírás tudományból (Mexikóban) és katekézisből (Belgiumban). 32 könyvet írt az evangelizációról, a Bibliáról és a karizmatikus megújulásról. Beszédeket tartott az öt földrész több mint 40 országában.

A „San Andreas" evangelizációs iskola alapítója és igazgatójaként segítette elő az evangelizátorok képzését. Sok más tanintézet modellként tekintette ezt az iskolát. Az elmúlt évig Pepe volt az **Evangelization 2000** latin-amerikai igazgatója. Isten hozott, Pepe!

Uganda

Az ICCRS római irodájának igazgatója, Ken Metz atya Kampalába látogatott. Ott-tartózkodása alatt az ugandai evangelizációs iskolában tanított, valamint beszédet mondott a megújulás napján és egy papoknak tartott lelkigyakorlaton. Fő témája minden rendezvényen a Szentlélek-keresztség volt és ennek a kegyelemnek pozitív hatása az egyházra.

Sievers atya, az Ugandai Nemzeti Szolgálati Csoportból azt írta: *„A papoknak tartott lelkigyakorlat óriási örömöt jelentett az Úrban. Köszönjük, hogy ajtót nyitott számunkra. Igazi áttörés volt, amilyent még nem tapasztaltunk az ugandai atyákkal."*

Egyesült Arab Emírségek

Ken atya Abu Dhabiba is ellátogatott, az Arab-félszigetet átfogó Arab Apostoli Vikáriátus vendégeként. Beszédet mondott a sok országból érkezett papok egy csoportjának, akik a Fülöp-szigetekről, Indiából, Koreából, Kanadából, Európából és az USA-ból itt dolgozó munkások százezreit szolgálják.

A karizmatikus megújulás élő és virágzó ebben a régióban, sok csoport működik, amelyek rendszerint nyelvek szerint alakultak ki. Ken atya a Szentlélek-keresztség jelentőségéről beszélt és arról, hogy mit jelent ez a kegyelem a mai egyház számára..

Kuvait

Ken atya tovább utazott Kuvaitba, ahol a püspök úr és a megújulás vendége volt. A katedrálisban tartott miséken kívül egy háromnapos konferenciát vezetett a Szentlélek-keresztség jelentőségéről a beavatási szertartással összefüggésben. Minden este egyre több ember érkezett, míg a harmadik napon már az ablakon kívül is hallgatták az előadásokat.

A tanítás hete a hónap első péntekén fejeződött be (az Arab-félszigeten a pénteket úgy ünneplik, mint más országokban a vasárnapot) gyógyító szolgálattal, szentségimádással és misével. A katedrális teljesen megtelt, emberek ültek a szentély padlóján és a templomon kívül is. Az Úr sokakat meggyógyított, különösen a szentségimádás alatt.

Svédország

Bár kevés katolikus van ebben az országban, a karizmatikus megújulás sokféleképpen szolgálja az egyházat. A megújulást szolgálták a katedrálisban tartott találkozók, az imacsoportok számára a katolikus templomban tartott összejövetelek és a Kána lelkigyakorlat, amelyet az „Új út" közösség (**Communauté du Chemin Neuf**) tartott.

Az ökumenizmus szempontjából más események is hozzájárultak a kereszténység egységéhez. A Katolikus Szolgáló Csoport két tagja „Élet a Lélekben" szemináriumot tartott több, mint 100 résztvevőnek, beleértve 40 luteránus diakonisszát. A szemináriumot a stockholmi Luteránus Diakonátus Központban tartották. Más alkalommal Raniero Cantalamessa vezetett egy háromnapos konferenciát 300 résztvevő számára.

Lengyelország

Több, mint 2300 lengyel mellett német, belorusz, litván és szlovák delegátusok is részt vettek a karizmatikus megújulás Lodzban megtartott fórumán. A Joseph Kozlowski atya és a helyi megújulási központ által szer-

vezett találkozó témája: *„Hiszen nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem a Szentlélek"* (Mk 13,11).

A fő szónok José Prado Flores, az ICCRS Tanács tagja volt, aki több könyvet írt a megújulásról és az evangelizációról. Fred Ladenius Svájcból, tanúságot tett az Úr jelenlétéről és a Szentlélek gyógyító erejéről. Sokan meggyógyultak. Bronislaw Dembowski atya, Wloclawek püspöke és az ICCRS Tanács tagjai vezették a szentmisét, és beszéltek az ICCRS szolgálatairól.

Több, mint 100 atya tapasztalta meg papi és lelki életének megújulását. Sokan tettek tanúságot és karizmákat kaptak népük szolgálatához: gyógyítás, nyelvek, prófétálás, dicsőítés, stb.

A Lodzi Karizmatikus Központ együttműködik a lengyel katolikus TV-vel. Jó felvételeket készítettek a konferenciáról, amelyekből több program készül a TV számára.

USA

Kelly McGrath, a Nemzeti Evangelizációs Csoport egyik amerikai tagja és Etienne Vétő, az „Új út" közösség egyik francia tagja képviselte az ICCRS-t a IV. Nemzetközi Ifjúsági Fórumon, amelyet a Világ Ifjúsági Nap kapcsán tavaly augusztusban tartottak Denverben. Kelly az alábbiakat írta denveri tapasztalatairól:

„Az a megtiszteltetés ért, hogy képviselhettem az ICCRS-t a Fórumon. Újra és újra azt vettem észre, hogy személyes kapcsolatra van szükségem Jézus Krisztussal, egy olyan életre van szükségem, amely az imádságban és a szentségekben gyökerezik, és szükségem van más keresztények támogatására. A Fórum záró összejövetelén szabadon mikrofonhoz jutott bárki, akinek mondanivalója volt. Etienne, a másik ICCRS képviselő az összejövetel szervezésében segített, ezért nem tudott felszólalni. Úgy éreztem az Úr valamit rajtam keresztül szeretne közölni. Amíg arra vártam, hogy sorra kerüljek, az előttem lévő két nő arról beszélt, hogy nagyobb szükség lenne az imádságra a Fórumon. Én következtem... Mondanivalóm lényege az volt, hogy az Úrra kell koncentrálnunk. A Fórum résztvevői pozitívan reagáltak."

„Hálás voltam, hogy részt vehettem a Szentatya miséjén. A szentmise után a Szentatya az összes résztvevőt köszöntötte. A legkedvesebb és legegyüttérzőbb arc, amelyet valaha láttam. A misén, amelyet a Cherry Creek Parkban tartottak, az eucharisztiát tőle vettem át. Kincset érő pillanatok voltak."

„Sok élmény jut eszembe, amiben azon a héten részem volt, de igazán emlékezetesek az emberek voltak, akikkel találkoztam, és közös kapcsolatunk Jézus Krisztushoz valamint a katolikus egyházhoz. Két testvér különösen emlékezetes számomra. Mary olyan országból jött, ahol a kormány üldözi a keresztényeket. Ő és barátai gyakran kapnak meghívót 'partykra'. Amikor megkapják a meghívót, tudják, hogy az oltáriszentséget fogják megünnepelni. Ha nyilvánosan meghirdetnék a szentmisét, nem vehetnének részt rajta. Mivel hazájában olyan ritkán van mise, Mary csodálkozott, hogy az emberek nem használják ki a lehetőséget, hogy mindennap misére mehetnek. A másik ember Joseph, Samoából. A hét folyamán nagyon csendes volt, ritkán szólt hozzá a csoport-megbeszéléshez. A hét végén azonban figyelmünket kérte. Elmondta, hogy minket hallgatva, amint megosztjuk tapasztalatainkat és otthoni ismerőseink tapasztalatait, rájött, hogy milyen fontos a hit, a Jézus Krisztusnak elkötelezett élet. Elmondta, hogy változtatni akar életvitelén, Krisztusnak akar élni. Nagyon örültem a Szentatya vasárnapi miséjén, mert Josephet választották ki, hogy átadja az adományokat a pápának a felajánlásnál. Valós bizonysága volt a Fórum témájának: 'Új életre születve Jézus Krisztusban'."

Az ICCRS elismerését fejezi ki Kellynek és Etiennek hozzájárulásukért a Világ Ifjúsági Nap sikeréhez. ◆

ICCRS ALAPSZABÁLY: A SZOLGÁLAT SZABÁLYZATA (2. rész)

Az ICCRS tevékenységét meghatározó alapszabály első része a szervezet természetét írja le az első hét cikkelyben. Jelen összeállításunkban az első két cikkelyt részletezzük.

1. cikkely. A Nemzetközi Katolikus Karizmatikus Megújulás Szolgálata (ICCRS) világviszonylatban a katolikus karizmatikus megújulás legfőbb koordinációs szervezete. Feladata a katolikus karizmatikus megújulás szolgálata és előmozdítása a világon, a Szentlélek vezetése alatt és szoros kapcsolatban a Szentszékkel. II. János Pál pápasága alatt az ICCRS, elsősorban a Laikusok Pápai Tanácsánál működő püspöki tanács révén kapcsolódik a Szentszékhez.

Ez a cikkely a név magyarázatával kezdődik – Nemzetközi Katolikus Karizmatikus Megújulás Szolgálata

(ICCRS) –, amely kifejezi a szervezet alaptermészetét. A hosszú évekig használt „iroda" szóról – elég helytelenül – inkább egy helyre és nem a tevékenységre lehetett következtetni. Amint az ebből a hírlevélből is kiderül, igen sok, a katolikus karizmatikus megújulást szolgáló tevékenységet, az ICCRS tagjai végeznek. Ezért a névváltozás ICCRO-ról ICCRS-re, jelentős fejlemény.

A „világviszonylat" kifejezés azt jelzi, hogy az ICCRS az egész világon szolgálja a megújulás résztvevőit, nemcsak egy bizonyos országban, területen, nyelvi csoportban vagy a katolikus karizmatikus megújulás bizonyos kifejezési formáiban. Mint a megújulás „legfőbb koordinációs szervezete", legfontosabb koordinációs feladatai: a különféle módon megnyilvánuló katolikus karizmatikus megújulás híreinek összegyűjtése és közlése a világ minden táján, nemzetközi szintű konferenciák sponzorálása, regionális összejövetelek támogatása, a katolikus karizmatikus megújulásról készült tanulmányok közzététele, és a megújulás képviselete a Szentszék előtt. A koordináció értelmezése azonban nem jelenti azt, hogy beleszólási joga van nemzeti vagy egyházmegyei szinten a katolikus karizmatikus megújulás fejlődésébe az adott területeken. Célja a megújulás szolgálata és elősegítése, bármilyen formában létezik is az adott helyen. A következő számokban felsoroljuk ezeket a tevékenységeket.

II. János Pál pápa megkérte az ICCRS-t, hogy kapcsolódjon az egyház központi intézményes szervéhez, elsősorban a Világiak Pápai Tanácsán és annak tanácsadóján, Paul Cordes püspökön keresztül, aki a Tanács elnökhelyettese. Ez szoros kapcsolatot jelent a katolikus karizmatikus megújulás és a Szentszék között és lehetővé teszi, hogy a katolikus egyház bevonja a katolikus karizmatikus megújulást átfogó pásztori terveibe. Szintén lehetővé teszi a kapcsolatok szükség szerinti létrejöttét a Római Kúria (központi adminisztrációs osztályok) több intézményével is. Jó példa erre a Keresztény Egységet Elősegítő Pápai Tanáccsal kialakult kapcsolat.

2. cikkely. Az ICCRS jogi személy „ad instar", azaz megfelel a hívők magán társulásának.

A katolikus egyház *communionak* tekinti magát, ami a Szentháromságban megvalósuló életközösségre utal. A katolikus egyház tagjainak közösségét bizonyos rend szabályozza, amely rendet az egyház megpróbál törvényeiben megfogalmazni. Ezeket az úgynevezett kánon jogban gyűjtötték össze. Mivel az egyházban számtalan csoport működik, óriási feladatot jelent valamennyit összefogni. A legutóbb összeállított törvénytár több törvényben megpróbálja az egyházban működő új csoportokat leírni. Az alapszabályban idézett 321-329. törvények és a 116. törvény 2. paragrafusának rövid áttekintése érzékelteti, hogy a katolikus egyház minek tekinti az ICCRS-t. Mellesleg az „ad instar" kifejezés azt jelenti, hogy az ICCRS hasonló a törvényekben leírt csoportokhoz. Azért szükséges ezt a kifejezést használni, mert az ICCRS csoportként működik, amely azért alakult, hogy másokat szolgáljon, nevezetesen a katolikus karizmatikus megújulást, és nem egy olyan csoport, amely az egyes tagok növekedését szolgálja.

A „jogi személy" azt jelenti, hogy az egyházjog elismer egy csoportot, amelynek az egyházon belül jogai és kötelességei vannak. Az ICCRS-nek például joga van arra, hogy a nevében használja a „katolikus" szót. A 116. törvény 2. paragrafusa kimondja, hogy a privát jogi személyek ezt a státust csak úgy kaphatják meg, ha a megfelelő hatóságok egy különleges rendelettel kifejezetten megadják nekik.

A jogi személyek alapszabályát a megfelelő hatóságoknak kell jóváhagyni. Az alapszabály csak azokra a személyekre nézve kötelező erejű, akik törvényes tagjai a csoportnak. Így az ICCRS alapszabálya is csak az ICCRS Tanács tagjaira kötelező, és csak őket ismeri el a jogi személy tagjainak. A katolikus karizmatikus megújulást közvetlenül nem ismeri el az alapszabály, és a kánon jog szerint nem jogi személy. Mégis az a tény, hogy az ICCRS küldetése „a katolikus karizmatikus megújulás szolgálata és elősegítése a világon" azt jelenti, hogy a katolikus egyház a katolikus karizmatikus megújulást egyetemes szinten az egyház részének, és mint olyan, támogatandónak tekinti.

A 321-326. törvények „a Krisztus-hívők magán társulásait" írják le. Ezek a törvények a csoport és az egyház közötti kapcsolatra vonatkoznak. Három olyan hatóság van, amely ilyen csoportokat hozhat létre: a Szentszék egyetemes és nemzetközi szervezeteket, a Püspöki Konferencia egy adott országon belül működő nemzeti társulásokat, a megyés püspök egyházmegyei társaságokat (ritka kivétellel). Az ICCRS egyetemes szintű társulásként lett elismerve.

A 327-329. törvények a „laikus társulásokra" vonatkozó különleges normákat tartalmazzák. Ezekről a törvényekről azért teszünk itt említést, mert ezek térnek ki az egyházon belüli különböző laikus társulások közötti együttműködésre. Másik fontos szempont a megfelelő csoport-formák kialakulása, annak érdekében, hogy „a laikusoknak megfelelő apostoli küldetés megvalósítható legyen" (329. törvény). Mivel a katolikus karizmatikus megújulásban egyházi személyek és laikusok egyaránt részt vesznek, jó, ha meg van alapozva az egyházon belüli együttműködés.

Ennek a sorozatnak a 3. részében a 3-7. cikkelyeket tárgyaljuk, mivel ezek részletezik a fenti törvények alkalmazását az ICCRS működésében. ◆

50.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház nagy gondolkodóinak tanításából 2

Suenens: Szentlélekben és tűzben kell megkeresztelkedni . . 3

Az »Élet Kenyere Közösség« Magyarországon 6

Thuronyi István: Dicsőítés lett az életem 8

Charles Whitehead: A gyengeségben megnyilvánuló hatalom . 10

Kalla Viktória: A Lélek érintése 11

Kunszabó Zoltán: Igaz élet Istenben 13

Hurtubise: Hirtelen halál a kongresszuson 14

Szűz Mária Dél-Koreában 16

A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei . . . 17

ICCRS alapszabály: a szolgálat szabályzata (2. rész) . . . 18

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

megjelenik kéthavonta

Megrendelhető a szerkesztőség címén:

Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.

Telefax: 117-90-26

Felelős kiadó: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Merényi Ágnes

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992